

Sinterklaas

Zo, het Witte Dame Festival is voorbij. Wat was het een schitterende happening! Meer dan 400 gekostumeerde vrijwilligers die hun bijdrage leverden. Complimenten alom. We kunnen terugkijken op een zeer geslaagd festival.

Inmiddels heb ik de meeste kostuums weer terug en opgeborgen. Ze moeten plaats maken voor de Sinterklaas en Zwarte Piet kleding want de komende tijd zal de zaak druk bezocht worden door mensen die omgetoverd moeten worden tot onze Goedheiligman met zijn zwarte helpers.

Wanneer ik aan het grimeren ben vertellen de mensen die Sinterklaas gaan spelen vaak anekdotes over hun optreden als Goedheiligman.

Zo vertelde Johan dat hij vanaf zijn zesentwintigste al de intocht deed in zijn woonplaats. Ze zochten iemand om die taak over te nemen van de koster die daar inmiddels veel te oud voor was. Johan meldde zich aan en vanaf het begin vond hij het geweldig om te doen. Hij deed het dan ook prachtig met zijn markante kop en diepe stem. Hij genoot van de blije gezichtjes van de gelovige kindertjes, van de liedjes die ze voor hem zongen en de broddelwerkjes die hij aangeboden kreeg.

Johan trouwde met Ria en na een paar jaar werd Janneke geboren... op 5 december.

Kun je je een mooier Sinterklaas geschenk voorstellen?

De eerste intocht na de geboorte van Janneke was ze dus bijna een jaar. Na afloop van de intocht ging Johan nog even langs zijn huis, nog helemaal opgetuigd als Sint, om met zijn dochtertje op de foto te gaan.

Ria zette het kleine meisje bij haar vader op schoot. Met haar grote blauwe ogen keek Janneke hem aan, voelde met haar handje aan de baard en vleide zich toen behaaglijk tegen zijn borst aan. De vertederende foto's die Ria maakte werden door de hele familie opgetogen bewonderd.

Het jaar daarna liep Janneke al rond en kon ze al wat woordjes zeggen. Johan kwam na de intocht weer naar huis waar Janneke stond te wachten met een krabbeltekening, samen met mama die een beetje nerveus de Goedheiligman binnen liet.

Weer keek Janneke Sinterklaas aan, gaf hem de tekening en een handje, en liet zich voor de foto weer gewillig op schoot zetten. Terwijl Sinterklaas gemoedelijk tegen haar praatte kroop ze weer tegen hem aan. Opgetogen gingen ook deze foto's weer de familie rond: Kijk nou toch eens, ons Janneke is helemaal niet bang voor Sinterklaas.

Dat schattig ritueel werd nou ieder jaar herhaald en ze heeft hem nooit herkent als haar pappa. Ook later niet toen ze niet meer geloofde, toen ze met het huisbezoekje gestopt waren. Wel ging ze nog altijd met haar moeder naar de intocht kijken waar ze enthousiast naar hem zwaaide.

Jaren later kreeg Janneke er onverwachts een zusje bij: Lieke. Een nakomertje. Johan en Ria hadden er jaren op gehoopt en het diende zich aan toen Janneke twaalf was. Toen na deze heugelijke gebeurtenis de eerstvolgende Sinterklaasintocht eraan kwam en Johan klaar stond voor vertrek om zich te laten omtoveren tot de Goedheiligman, vroeg Janneke aan haar vader: ‘Papa, doe je dat voor ons Lieke nu ook wat je vroeger altijd voor mij gedaan hebt? Dat heb ik altijd zó leuk gevonden...’

Hij begreep het eerst niet en vroeg: ‘Wat bedoel je?’

‘Na de intocht even met Sinterklaas op de foto.’

Johan keek haar perplex aan: ‘Jij wist dat ik Sinterklaas was?’

‘Ja, vanaf het allereerste begin dat ik me kan herinneren.’

‘Maar... je hebt er nooit wat van gezegd of laten merken dat je wist dat ik de Sinterklaas van de intocht was.’

‘De eerste jaren begreep ik ook niet precies hoe de vork in de steel zat, maar ik heb het vanaf het moment dat ik ontdekte dat Sinterklaas mijn papa was, geweldig gevonden. Ik voelde me zo lekker veilig. En ik wist dat dit een groot, bijna heilig geheim was, waar ik niet over mocht, maar ook niet over wilde praten. Ik was bang dat de betovering dan verbroken werd. Ook later toen ik niet meer geloofde.’

Met een brok in de keel knuffelde Johan zijn dochter en zei: ‘Jij bent een echt Sinterklaaskind. Straks na de intocht kom ik weer, dan gaan wij samen met ons Lieke op de foto.’